בראתי יצר הרע ובראתי לו

תורה תבלין

TORAH TAVLIN

לע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ז"ל
ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey,
NY © All Rights Reserved

MONSEY EDITION

פלג המנחה ע"ש– 6:20
הדלקת נרות שבת – 7:26
זמן קריאת שמע/ מ"א – 9:00
זמן קריאת שמע /הגר"א – 9:36
סוף זמן תפילה/להגר"א – 10:44
שקיעת החמה שבת קודש – 7:43
מוצש"ק צאת הכוכבים – 8:33
צאה"כ / לרבינו תם – 8:55

(Courtesy of MyZmanim.com)

TORAH TAVLIN
IS ALSO AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAHTAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

פרק ה' דאבות

מולד חודש אלול:
שבת קודש
11:26 PM
מ"ט 6 חלקים

שבת קודש פרשת ראה – כ"ט מנחם אב תשפ"ה
Shabbos Parshas Re'eh - August 23, 2025

טיב התבלין

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק

והקללה אם לא תשמעו אל מצות ה' אלקיכם ... ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם ... (יא-כח) – העדר האמונה משמעה עבודה זרה

פרש"י: הא למדת שכל העובד עבודה זרה הרי הוא סר מכל הדרך שנצטוו ישראל. מכאן אמרו כל המודה בעבודה זרה ככופר בכל התורה כולה. הנה בימים קדמונים עוד בימי הנביאים התמודדו בני ישראל קשות בחטא 'עבודה זרה', וכפי שיחזה כל ההוגה בספרי הנביאים עד כמה היה אותו נסיון בעוכרם של אלו הדורות, ושפיר יכולים להבין לפי זה למה הוצרכה התורה להרבות בכל כך הרבה אזהרות על אותו עוון. אולם בימינו אנו כבר נתבטל אותו נסיון, וכפי שמסופר בגמרא (יומא סט:) באריכות איך שאנשי כנסת הגדולה הרגו את היצר הקשה הזה, ומאז אין מי מישראל שכלל יתאוה לשגעון כזה להשתחוות לעץ ואבן ולומר אלהי' אתה ר"ל. אולם יודעים אנו שתורתינו היא נצחית, ובהכרח שגם על ימינו אנו דיברה תורה, ובהכרח שגם בימינו ישנם מכשולים שהנכשל בהם הוא בגדר עובד עבודה זרה ר"ל. ויש מקום לומר שגם הרפיון באמונה הוא בגדר 'עבודה זרה' ר"ל, שכן העובד עבודה זרה כופר בכך במלכו של עולם, וכמו כן גם מי שאמונתו רפויה, גם הוא כופר בעיקר, אמנם עצם הפקפוק באמונה אינו חטא בפועל, אבל בעבודה זרה נחשבת מחשבה כמעשה. אם כן כשאדם אינו מרוצה מהנהגת שמים עמו, הרי הוא ממש בגדר 'עובד עבודה זרה', כי מעקרי האמונה הוא לדעת שהקב"ה הוא מקור הטוב, וממקור הטוב לא ישתלשל הרע, ובהכרח שגם מה שנראה בעיני הבשר כרעה, טובה היא באמת, ואם האדם אינו מרוצה ממצבו, מראה הוא בזה שלקוי הוא באמונה במהותו הטוב יתברך, וגם זה הוא בגדר כפירה ועבודה זרה ר"ל.

והרחיב בזה **ב'ספר התניא'** (אגרת הקודש, יא), וכה הם דבריו: 'וזהו עיקר האמונה שבשבילה נברא האדם, להאמין דלית אתר פנוי מיני' ובאור פני מלך חיים, ועל כן עוז וחדוה במקומו הואיל והוא רק טוב כל היום, ועל כן ראשית הכל שישמח האדם ויגל בכל עת ושעה ויחיה ממש באמונתו בה' המחיה ומטיב עמו בכל רגע, ומי שמתעצב ומתאונן מראה בעצמו שיש לו מעט רע ויסורין וחסר לו איזה טובה והרי זה ככופר ח"ו, ועל כן הרחיקו מדת העצבות במאד חכמי האמת. אבל המאמין לא יחוש משום יסורין בעולם ובכל עניני העולם הן ולאו שוין אצלו בהשוואה אמיתית, ומי שאין שוין לו מראה בעצמו שהוא מערב רב דלגרמייהו עבדין ואוהב את עצמו לצאת מתחת יד ה' ולחיות בחיי עובדי גילולים בשביל אהבתו את עצמו, ועל כן הוא חפץ בחיי בשרים ובני ומזוני, כי זה טוב לו, ונוח לו שלא נברא, כי עיקר בריאת האדם בעוה"ז הוא בשביל לנסותו בנסיונות אלו ולדעת את אשר בלבבו אם יפנה לבבו אחרי אלהים אחרים שהם תאוות הגוף המשתלשלים מסטרא אחרא ובהם הוא חפץ, או אם חפצו ורצונו לחיות חיים אמיתיים המשתלשלים מאלקים חיים, ויאמין שבאמת הוא חי בהם וכל צרכיו וכל ענייניו משתלשלים באמת בפרטי פרטיותיהם שלא מס"א, כי מה' מצעדי גבר כוננו ואין מלה כו', ואם כן הכל טוב בתכלית רק שאינו מושג, ובאמונה זו באמת נעשה הכל טוב גם בגלוי, שבאמונה זו שמאמין שהרע הנדמה בגלוי כל חיותו הוא מטוב העליון שהיא חכמתו יתברך שאינה מושגת, והיא העדן שלמעלה מעוה"ב, הרי באמונה זו נכלל ומתעלה באמת הרע המדומה בטוב העליון הגנוז'. עכ"ל.

לאור האמור שפיר מובן לשון הכתוב שלפנינו: 'ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם', כי התיבות 'אשר לא ידעתם' נראים כמיותרים, כי פשיטא היא זו שאלהים אחרים הוא דבר שמעולם לא ידענו שיש בהם כח להועיל, אולם לדברינו יש לומר, שבכוונת הכתוב לומר שההליכה אחרי אלהים אחרים יכולה להיות לפעמים באופנים שכלל אינו עולה על דעתכם שזהו גם כן עבודה זרה, וכפי המתבאר כאן שהעדר האמונה הוא גם כן כ'עבודה זרה' והוא דבר שאין האדם שם לבו לכך.

עדותיך אתבונן

לימודים מאת הרב אברהם דניאל אבשטיין שליט"א, בעמ"ס שדה אברהם

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה ...
(יא-כו) – בענין בשבילי נברא העולם

המפרשים דקדקו בלשון הקרא, מדוע התחיל התורה בלשון יחיד, "ראה", וממשיך בלשון רבים, "לפניכם"? וצ"ב, הטעם לשינוי זה. וכבר ביארו המפרשים כוונת הקרא בכמה וכמה אנפי. ואחד מן הפירושים בהאי קרא כתב **אחיו של המהר"ל ר' חיים**, שמשה רבינו כאן מדבר אל כלל ישראל, ונותן להם תוכחה, וע"ז אומר להם משה רבינו, שאפילו אם מכל המקשיבים יושפע רק על אדם אחד ויחיד, כדי כל התוכחה. וע"ז אמר משה רבינו "ראה" בלשון יחיד, שכדי כל דבריו אפילו בשביל יחיד אחת.

וזכרוני, שכמה וכמה פעמים **מו"ר הגאון הרב ר' אליהו מאיר סורוצקין זצוק"ל** ראש הישיבה דישיבת ספרינגפילד, אמר כמה פעמים תוך שיחות מוסר, שכדי כל דבריו אם יש רק יחיד אחד שנתעורר עם דבריו. נורא נוראות! ומעשה שהיה כך היה: פעם אחת דיבר מו"ר הראש הישיבה זצ"ל עם אחד מן הרביים, כדרכו בקודש כדי לשמוע איך כל תלמוד ותלמוד מצליח בלימודו. ושאל הראש הישיבה את הרבי מה עם בחור פלוני? והשיב הרבי שפלוני מצליח בלימודו. והשיב לו הראש הישיבה, ראיתי שירד בהתמדתו בלימודו בשתים אחוז. מה הקרה? וממשך הראש הישיבה להרבי, שבשבוע זה בשלוש סעודת בהשיחות מוסר, הכיוון יהיה לאותו בחור, כדי לרוממו ולחזקו אותו, לשוב להתמדתו, ולהתעלות באותו שתים אחוז שירד בהתמדתו. מעשה נפלא!

ובאמת, כבר אחז"ל (סנהדרין לז) שזהו הטעם מדוע האדם נברא יחידי, שכל הבריאות כשנבראו נברא הרבה, הרבה אילנות, הרבה דגים הרבה חיות וכו', אבל האדם נברא יחידי, וזהו ללמדנו שחייב כאו"א לומר, 'בשבילי נברא העולם'. שהוא תכלית הבריאה, כמו שתכלית כל הבריאה היה לאדם הראשון. וזהו החשיבות של כאו"א אצל קוב"ה. וזה נסיון גדול, שהיצה"ר אומר לכ"א, למה אתה עוסק בתורה ובמצוות, הרי עבודתך אינה חשובה כלל אצל קוב"ה, כי יש כמה וכמה בני אדם שעוסקים במה שאתה עוסק, האם יעלה על דעתך שעבודתך חביבה אצל קוב"ה. וזו טעות גמורה, כי חייב כאו"א לומר "בשבילי נברא העולם", ויש חשיבות גדולה לעסק התורה והמצוות של כל אחד ואחד. כמו אב שיש לו כמה בנים, האם יעלה על דעתך שאם אחד חו"ש חולה או מת, לא ירגיש כלום, ויאמר לעצמו, יש לי כמה ילדים... זו טעות גמורה, כי כל בן חביב אצלו עד מאוד, ואינו מגרע כלל זה שיש לו עוד בנים.

וזהו מה שמלמדנו משה רבינו, שאפילו אם יש רק איש אחד שנתעורר עם התוכחה, כדי כל דבריו. וזהו חיזוק נפלא, עד מאוד. לידע החשיבות שאחד חביב להקב"ה. ואם אחד מכיר את זה באמת, יהיה סיבה שיתעורר עצמו לעובד את השי"ת בכל לבבו ובכל נפשו. שיודע, "בשבילי נברא העולם".

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melamdim, Agunos and Grushos in Eretz Yisroel at ZERO expense

הלכה למעשה

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א,
ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

A SERIES IN HALACHA
LIVING A "TORAH" DAY

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (43)

Yichud. Gentile Driver. The **Rashba** rules (1) that the *heter* of "פתח פתוח" applies even by a gentile. Since the permissibility of *yichud* in a car is because of "פתח פתוח", it is permitted even with a gentile driver. Similarly, even if the two are familiar with each other, it is still permitted as many *Poskim* permit "לבו גס בה" with an open door, see **Shevet Halevi** (2).

Taxi with Partition. In cases of seclusion, where there is a definite *issur yichud*, one might think that a taxi with a partition is considered like two different domains, permitting *yichud*. However, many *Poskim* rule otherwise, that it is like one domain and does have an *issur yichud*, see **Bnei Avraham** (3).

Risk of Life. There is a debate among *Poskim* whether the *issur* of *yichud* is included in the category of *Arayos* (extreme immorality). If it is, as it sounds from **Sefer Hachinuch** (4), then one would be obligated to give his life away not to transgress. However, many *Poskim* rule that if there is no other way out, one need not risk his life and certainly not forfeit his life, to avoid the *issur* of *yichud*. The ongoing accepted *psak* is to be lenient and in the *sefer* of the **Piskei Harav Elyashiv** (5) it says that he agreed to this. This has relevance in the following cases.

Ambulance. If a lady has to be taken to a hospital to save her life, or for childbirth, there is usually no problem of *yichud* with the driver as explained, since others can see into the ambulance. Even if there is a problem due to the time and place [late at night, between-cities], one could send another man along which would remove the *issur* of *yichud*. If that is not possible, they could still travel together because of the danger to life.

Lost in a Dangerous Area. If an engaged couple, or another man and lady are driving in a car and find themselves lost on a deserted country road, they are not obligated to abandon each other, if there is any risk of life. The same is true when hikers become lost. Similarly, if they were on a boat and drifted to a secluded area of the lake, they do not need to jump off to avoid *yichud*. In these two cases, the man and lady must do *Teshuva* for being negligent and getting themselves into this *yichud* situation.

(1) שו"ת רשב"א א:תתנא (2) שו"ת שבט הלוי ה:רג:ז (3) בני אברהם עמ' תרצו (4) מצוה קפח (5) פסקי הרב אלישיב (רב ישראלזון) עמ' רסד

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – עבודה זרה סג.

רב הושעיא -"אמירתו לגבוה" quotes the *Mishna*: "אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט" [קידושין כח:]. If one declares that something should go to הקדש it is effective and הקדש is קונה just like מסירה works by a הדיוט. For example: If one says שור זה עולה or בית זה הקדש, even if these items are at the other end of the world, הקדש is קונה. However, a הדיוט wouldn't be קונה the animal until he did a משיכה and the בית until he made a חזקה. The **מאירי** [שם] brings the **ירושלמי** that the reason אמירה is enough by הקדש is because it says: "לה' הארץ ומלואה" [תהלים כד,א] Since ה' owns the world, once someone makes an אמירה, הקדש is קונה the item wherever it might be with קנין חצר. **פירוש הרא"ש** [נדרים כט:] says the מקור that אמירה is enough is from מוצא שפתיך תשמור, which teaches us that regarding הקדש one is מחייב to be מקיים what he said as if he made a נדר.

The **ריטב"א** [קידושין כח.] says the דין of אמירתו לגבוה also applies today when donating צדקה. The **שו"ע** [יו"ד רנ"ח, יג'] *paskens*: Any time a profit will result to הקדש we say אמירתו לגבוה. The **רמ"א** says: if one is חשב בלבו to give צדקה he is חייב to fulfill his מחשבה. The רמ"א quotes the **מרדכי** that the term אמירה לגבוה is used only because we are discussing if this can be enforced by ב"ד. But really מחשבה לגבוה is also כמסירה it's just not enforceable since we aren't privy to people's מחשבות. The רמ"א brings a יש אומרים that מחשבה alone is אינו כלום but says the עיקר is that מחשבה is enough. The **גליון מהרש"א** brings **תשובת דת אש** that the case of the רמ"א is where the person verbalizes he wants to give צדקה but only a מחשבה on the amount. But if he never verbalized that he wants to give צדקה all agree מחשבה is not binding. [עיין שו"ת ושב הכהן ס' כ']

The משנה [ערכין כז.] says: if one wants to redeem a שדה אחוזה at a time in history when יובל is not in force, the דין is that הקדש auctions it off to the highest bidder. If one person bids 10 סלעים and another bids 20, if the 20 סלע bidder backs out, he must reimburse הקדש the 10 *selaim* it lost by him backing out. **רבינו גרשום** explains: since אמירה לגבוה כמסירה the 20 *selah* bidder must reimburse הקדש up to what he had bid, even though it was only an אמירה. The **ט"ז** [יו"ד רמ"ט ס"ק א'] says: One may use מעשר money to purchase כיבודים in *shul* even though he is having הנאה as long as he has this in mind at the outset, otherwise, once purchased it becomes a חוב which may not be paid from מעשר. **חידושי רע"א** brings the **של"ה**: if someone bid 50 & the winner bid 60, the winner may only use מעשר to pay the extra 10 he bid, since that is all he benefitted הקדש. The **אליהו רבה** brings this של"ה and says ויש לדחות. The **דעברעצינער** [שו"ת באר משה ח"ב ס' ח'] discusses a case where someone wrote a check to צדקה then changed his mind & ripped it up. Is he מחוייב to give that money? First he says regarding שבועות & נדרים writing is like אמירה but maybe since he didn't clearly write I am מנדר, rather he only had a מחשבה to give a certain amount & filled out the check, it is not considered a נדר בכתב but would fall under the מחלוקת above, if a מחשבה by צדקה is binding. He brings the תשובת דת אש that learns in the רמ"א that with מחשבה alone, all agree would be אינו כלום but למסקנא he says that since he did a מעשה כתיבה to be מקיים his הרהור he may not be חוזר.

הוא היה אומר

R' Yosef Dov Halevi Soloveitchik ***zt"l*** **(Beis HaLevi)** would say:

"Some are bothered when others cite their *chiddushim*. I am happy. *Boruch Hashem* many of my *chiddushim* are found in other *seforim*. This is proof that I am on the right track. Imagine a person who wanders in the desert and rarely meets another human being, as opposed to one who travels on the main highway and meets lots of people!"

A Wise Man would say: "Inspiration is a guest who does not like to visit lazy people."

Printed By: Quality Printing
Graphic Copy & Printing
(845)352-8533

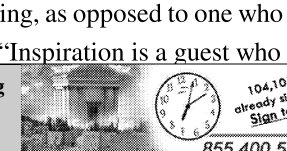

Together CONNECT with הקב"ה
Powerfully and Respectfully
855.400.5164 / Text 323.376.7607 / kvodshomayim.org

Mazel Tov to Eli & Malky Sclosser on the birth of their son Michoel Yehuda נ"י, and to the Schlosser, Klein, Frommer families. יהי"ר שיזכו המזון נחת ממנו ויגדל לתורה לחופה ולמעשים טובים

מעשה אבות .... סימן לבנים

בנים אתם לה' אלקיכם לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת ... (יד-א)

The *Mishnah* tells us that the Almighty, out of His great compassion, informs us that we, the Jewish people, are His children. The reason for this, explains **R' Leib Chasman** ***zt"l***, is because without this important tidbit of knowledge, we might never know who we really are. Imagine a man who in theory is the owner of great riches; he can have all the money in the world, but if he cannot access it, what good is all that wealth? We, the children of *Hashem*, however, were informed about this excessive gift, enabling us to access it, appreciate it, and elevate ourselves with this unduplicable gem.

R' Shlomo Karliner ***zt"l*** once said: "One should be overjoyed with happiness just by the fact that he is a *Yid* and not a *goy*. He could've been born a gentile who has no eternity, and their lives are filled with abomination and destruction."

The **Ksav Sofer's** youngest son, **R' Shimon Sofer** ***zt"l***, known as the **Erlauer Rav**, was an exceptional *tzaddik* who fasted for days on end, completely detached from this world. As a young man, he married the daughter of **R' Chaim Shmuel Birnbaum** ***zt"l***, the youngest son-in-law of the renowned **R' Akiva Eiger** ***zt"l***. R' Chaim Shmuel, a *chassid* of the great *Rebbes* of P'shischa, was the son of one of the wealthiest Jews in Russia.

Immediately after R' Shimon's marriage, he entered the luxurious home of his father-in-law. R' Shimon, who was not accustomed to such luxury, felt that this was hindering his growth in *ruchniyus*. He tried to live in such opulence but after half a year, he told his wife that the comfort level in the home was disturbing him from his growth and that he must move away. His wife was unwilling to forsake her family and their lifestyle, to which R' Shimon concluded that they must divorce. The decision was made, and R' Shimon returned to his father's home, leaving her with her family.

R' Shimon's wife, who at the time was expecting a child, later married the great *Gaon*, **R' Yitzchok Shmelkis** ***zt"l***, known as the **Beis Yitzchok**. The child was raised thinking that he belonged to the Shmelkis family, while in truth he was the son of R' Shimon Sofer, and a grandson of the **Chasam Sofer** and R' Akiva Eiger.

When he reached marriageable age, the *Beis Yitzchok* decided that it was time to tell his step-son about his biological family, and that he was from a very renowned and principled family, a grandson of the Chasam Sofer and the Ksav Sofer.

When the young man heard the news, he decided to travel to Vienna to seek out his family and inquire after them. Needing somewhere to eat during his lengthy trip, he found a kosher restaurant to eat dinner. After ordering his food, he sought an empty table to sit down at but there were no empty ones available. Without a choice, he walked over to a table that already had a fellow sitting there and asked if he can join him at his private table. The man was happy to welcome him to his table.

While sitting there, the man asked him his name, and the young man felt a bit awkward. Finally, he admitted that up until just recently, he had assumed his name was Shmelkis, from the wealthy and prestigious family of the great *Rav*, the *Beis Yitzchok*. However, he just found out that his real name was Sofer, that he is the son of the *Tzaddik*, R' Shimon Sofer.

The man sitting at the table was shocked. He asked him sharply, "Do you mean to say that you're the son of my father, **R' Shimon Schreiber**, the **Michtav Sofer**? You are my brother?" He identified himself as the son of R' Shimon. His father, however, had never revealed to his family that he was previously married and that he'd fathered a son from that first wife.

He sent a telegram to his father questioning if this man could really be his son. His father received the message and replied, "I indeed had a son from a previous marriage. Please bring this boy back home to see his family."

R' Ephraim Wachsman ***shlita*** concludes this narrative by telling about a person with exalted lineage who was totally unaware of it. "We are the sons of *Hashem*, as the *posuk* says: *'Banim Atem L'Hashem Elokeichem.'* By not being aware of who we really are, we are like this son who hadn't known of his lineage, and thus missed out on this nobility." R' Moshe Weiss from *Yerushalayim* heard this story from the son of R' Shimon Sofer, who then relayed it to R' Wachsman. **(Zichru Toras Moshe)**

תורת הצבי על הפטרות

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALED HISTORIAN

עניה סערה ... בפוך אבניך ויסדתיך בספירים ... (ישע' נד-יא)

While we would normally read "מחר חדש" when *Shabbos* falls out on *Erev Rosh Chodesh*, during the שבעה דנחמתא we do not do so. Thus, in this week's *Haftorah*, *Yeshaya HaNavi* describes *Klal Yisroel* as, *"Unhappy, storm-tossed one, uncomforted"* - like an abandoned girl shivering from a wind storm with no one to console her. However, the *Navi* ends the statement by saying that *Hashem* will lay precious stones in the foundations of the future buildings of *Yerushalayim*. But how does this help the "abandoned girl" - *Klal Yisroel*? After all, the issue is not of wealth but rather of abandonment.

It is possible to answer this based on a myriad of opinions of *Chazal* who agree that the words used by the *Navi* - "בפוך אבניך ויסדתיך בספירים" - has a deeper reference than just their simple meaning. The **Rashash** and **Radak** both quote **Rav Saadya Gaon** ***zt"l*** who explains that these were in fact the stones used on the *Choshen* worn by the *Kohen Gadol*. They weren't just precious stones worth a fortune. Rather, they represented the twelve *shevatim* and *Klal Yisroel* as a whole.

Thus, in times where the nation was so down and feeling abandoned, what better symbolism could *Hashem* show them than the emblematic gesture of rebuilding *Yerushalayim* with the stones of the *Choshen* as its foundation stones? The symbolism serves not only as a hint of future wealth and prosperity, but also as a gesture from *Hashem* to His children letting them know that He has not, and will not, abandon us.

May we merit to see the *Geula* speedily and in our days.

מחשבת הלב

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

בנים אתם לה' אלקיכם לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת ... (יד-א)

A non-Jew once asked **R' Yehonasan Eibschutz** ***zt"l*** about the following observation: "Why do we gentiles have a library-like sense of decorum when we gather to pray in our houses of worship, while you Jews hustle and bustle in yours synagogues, talking and schmoozing as if it's your living room? Where's your sense of respect?"

R' Yehonasan responded wisely. "Your people feel like they are like servants standing before their master. Therefore, you tend to stand in awe and trepidation lest you be fired or demoted. We Jews, on the other hand, feel as if we are are like children before our Father. In the presence of a father, one tends to be more relaxed. That is how we

While this clever reply is accurate, it obviously doesn't justify speaking during *davening* or acting frivolously in *shul*. In fact, the *sefer* "מפי ספרים וסופרים" quotes from **Sefer Derech Moshe**, that whenever the *Satan* prosecutes against *Yidden*, *Hashem* responds by saying, "Who's to say the gentiles would act any better had they accepted the *Torah*?"

However, when it comes to comparing our behavior in *shul* to theirs, being that they're reserved in their places of worship, there may be cause for concern. We must improve in this area, in order to defuse the *Satan's* case against us.

Furthermore, he quotes from **Harav Kuntslicher** ***zt"l***, who explains our *posuk* in light of R' Yehonasan Eibschutz's *pshat*. "בנים אתם לה" - you are like children, but you must still ensure "לא תתגדדו" - do not make *"Agudos, Agudos"* group gatherings in *shul* disturbing the decorum. No matter how comfortable a son feels, he must still show the proper decorum and respect.

If we truly work to strengthen ourselves in this area, we will be *zoche* to what *Chazal* say, "ה' ילחם לכם". *Hashem* will "battle" for you on condition that "ואתם תחרשון" - you will keep quiet and refrain from talking during *davening*. כן יהי רצון!

משל למה הדבר דומה

כי עם קדוש אתה לה' אלקיך לא תבשל גדי בחלב אמו ... (יד-כא)

משל: **R' Chaim Mintz** ***shlita***, is the *Mashgiach* of *Yeshivah* of Staten Island and founder and spiritual leader of the massive *kiruv* organization, *Oorah*. Over the years he developed strong relationships with many *Torah* leaders, most notably the venerated *Gaon*, **R' Moshe Feinstein** ***zt"l***.

R' Mintz related the following conversation he once had with R' Moshe. He asked the following question: For so many generations, the Jewish Nation held strong to their heritage, despite the unbearable circumstances they've been made to endure. Yes, there have been some unfortunate fallouts, but they were outcasts amongst the people, not the mainstream. Yet, why in just a few generations, before WWII, thousands of Jews strayed from the path of *Torah*?

R' Moshe explained, "This happened due to their laxity in the area of *kashrus*! The generations preceding the Holocaust were careless about the kosher standards of what they ate. This caused *"timtum halev"* (contamination of the heart) and ultimately the downfall of entire communities!"

נמשל: In our *parsha*, Moshe Rabbeinu reminds *Klal Yisroel* of the importance of eating kosher. He begins by stating: *"For you are a people consecrated to your G-d and Hashem chose you from among all other peoples on earth to be a treasured people. You shall not eat anything abhorrent, etc."* There is something of unique importance when it comes to keeping and eating kosher food. The *Torah* calls the Jews a "Holy people" and prescribes a holy diet. You are what you eat. Kosher is *Hashem's* diet for spirituality. If a person violates the kosher dictum, he isn't just committing a sin. By ingesting non-kosher food, he has contaminated his soul and thereby the souls of generations to come, making it harder for them to remain pure and holy, and easier for them to sin.

רינפש

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

כי לא יחדל אביון מקרב הארץ על כן אנכי מצוך לאמר פתח תפתח את ידך ... (טו-יא)

Rashi explains that in commanding us to give *Tzedakah*, the *posuk* is also giving us an *eitzah tovah*, a good piece of advice. For as the *posuk* states in *Tehillim* (49:17,18): "אל תירא כי יעשיר איש ... לא ירד אחריו כבודו" - a person's wealth does not go with him to the Next World; the only currency there is the *Torah* he learned and the *mitzvos* he performed in his lifetime. Thus, ironically, it is only the money that he gives away that he gets to "keep" forever. This is the good advice that the *pasuk* offers, that we should open our hands to give to *Tzedakah* so that we may truly retain our wealth both in this world and the next.

This concept is illustrated with the following story: The great leader of Spanish Jewry, **Rav Shmuel HaNagid** ***zt"l*** (933-1055), served the local ruler as the Vizier of the Moslem kingdom of Granada. The story is told that one time, Rav Shmuel and the Moslem king were sitting together, having a friendly discussion, when the ruler inquired as to his net worth. Rav Shmuel replied that he would need a few minutes to calculate the value of all his vast assets, and the king waited patiently until he was done. After a few short minutes, he looked up and nodded.

"So, according to my calculations, it comes out to one hundred thousand gold coins," Rav Shmuel said demurely.

The Moslem king looked at him askance. "Come now, Rabi Shmuel. Don't insult my intelligence. You have many properties, vineyards, orchards, olive presses ... that amount must only be but a fraction of the worth of your assets!"

Rav Shmuel smiled at the Moslem king, and answered, "Your Highness, I speak the truth. All the riches and assets that you speak of, I don't really consider them to be mine, as there is no guarantee that they won't be taken from me at any time. The only money that I consider truly mine is that which I give to *Tzedakah*, to charity, because only those assets are the ones which I will possess for eternity!"